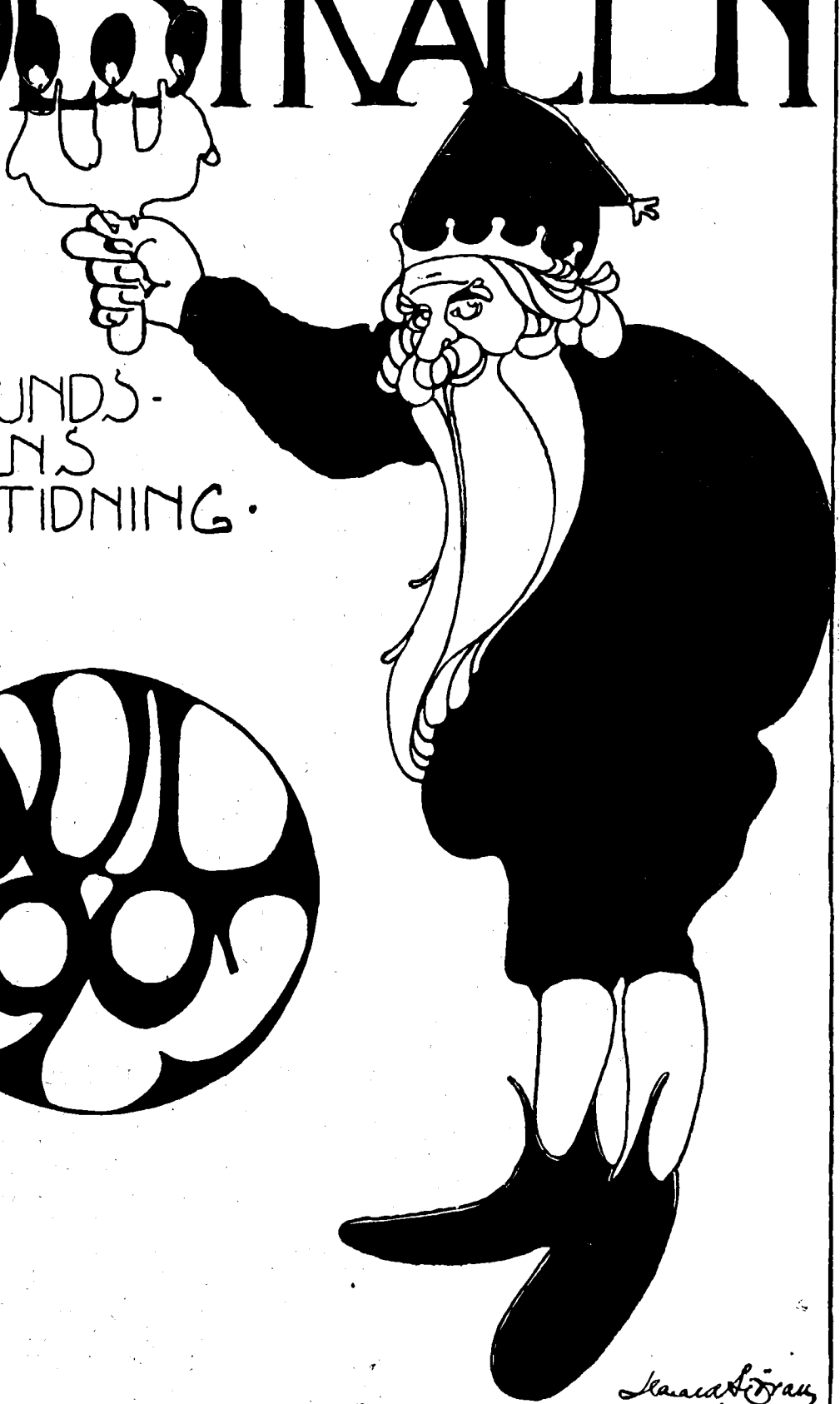
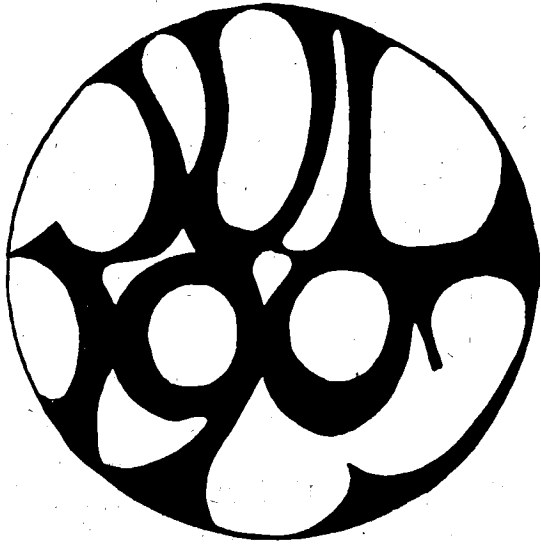

SOLSTRÅLEN

SAGOSTUNDS-
BARNENS
TIDNING.

Karlström

GOD JUL

önska vi alla våra små läsare. Om de varit onda på oss därför, att Solstrålen inte de sista månaderna utkommit så ofta som förr, kan väl den trevliga tomte, som kommer med denna jultidning, blidka dem.

Till nästa år lova vi att regelbundet sända ut ett nummer av Solstrålen varje månad. Vi lova också att söka göra den så omväxlande och intressant som möjligt. Hittills ha vi ju bjudit nästan på bara sagor, men då man sagt oss, att Solstrålen inte läsas bara av små parvlar på 7, å 8 år, utan också av »stora» pojkar och flickor på 12 å 13 år, så få vi söka att giva dessa senare något, som intresserar dem mer än sagor. Vi ha börjat redan i detta nummer med två berättelser: »De femhundredes tåg» och »Vad stormen verkar». Dessa äro kanske något svåra att förstå, men läs dem ändå och fråga far och mor eller store bror och stora syster, vad som menas och ni få säkert reda därpå.

Som sagt, nästa år kommer Solstrålen ut regelbundet en gång i månaden och till sitt vanliga pris, 5 öre pr nummer.

Man kan också prenumerera på den å posten för hela 1908.

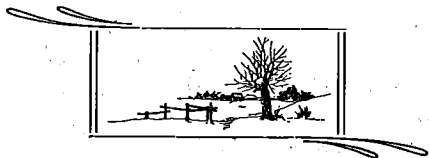
Och nu, än en gång:

En glad och trevlig jul!

och

Ett gott nytt år!

SOLSTRÅLEN.

Hans Christian Andersen.

Kommer ni ihåg sagan om den fula ankungen? Då den blev född var den inte lik någon annan ute på bakgården och ingen ville därför kännas vid den, utan alla hackade den och voro stygga vid den. Så fick den stackars ungen lida mycket ont, tills den vuxit och kommit ut i världen. Då fick man se att det var en vacker svan, som också blev på allt sätt omhuldad.

Den som har skrivit den sagan och för resten många andra lika vackra, det var en dansk som hette Hans Christian Andersen. Han var själv liksom en ful ankunge, som blev en vacker svan.

För mer än hundra år sedan föddes han i en dansk stad, Odense. Föräldrarne voro mycket fattiga och själv var han en liten märkvärdig pojke, som inte liknade några andra. Svag och klen var han, så att han inte redde sig bra i lekarna med sina kamrater. För det mästa satt han också hemma, och lekte med dockor som han själv hade gjort. Men helst ville han höra

berättelser och sagor av sin far eller av de gamla gubbarne och gummorna på fattighuset.

Fadern dog då Hans Christian var liten och sedan fick modern sörja för honom, medan han växte upp. Då han skulle konfirmeras skulle han egentligen gått och läst för adjunkten, som de fattiga barnen brukade då för tiden. Men han ville hellre gå för prosten med de rika, det var mera storartat, och han var förskräckligt äresjuk. Prosten ville inte gå in på det, men Hans Christian var så envis, att han till sist fick sin vilja fram. Då han »gick fram» hade hans faders kläder sytts om till honom. Gladast var han dock över att han fått nya stövlar. För att de riktigt skulle synas, hade han stoppat byxorna in i dem. Och då han gick längs gången i kyrkan, knarrade han så mycket han kunde, ty då kunde ju varenda människa höra att de voro nya.

Nu skulle han börja att försörja sig själv med sitt arbete och hans mor frågade honom, vad han ville bli.

Jo, svarade han, han ville bli berömd.

Hur skulle det gå till?

Först får man slita förfärligt mycket ont, men sedan blir man berömd.

Och för att bli berömd ville han komma till Köpenhamn, för där trodde han att det skulle gå lättast.

Modern frågade en gumma, som kunde spå, till råds, och hon förklarade, att sonen skulle bli en stor man, och hela Odense stad en gång illumineras för hans skull. Då fick han lov att ge sig av.

I Köpenhamn hade han det först mycket svårt. Det var inte heller så märkvärdigt, ty han bar sig ganska underligt åt. Allt sedan sin barndom hade han haft mycken lust för teatern och då han trodde att han skulle kunna bli berömd därigenom ville han komma in vid teatern. Han gick därför upp till en dansös vid namn Schall och talade om sin önskan. För att visa, vad han kunde, drog han, utan att fråga efter lov, av sig stövlarne och började dansa, varjämte han slog på hatten, som skulle föreställa tamburin. Lång och mager var han, och litet underlig såg han ut, så att det var inte så märkvärdigt att madame Schall inte trodde, att

han var riktigt klok, utan lagade att han kom ut så fort som möjligt.

Till slut lärde han dock känna några välviliga människor, som ville hjälpa honom. De satte honom i en skola, där han fick gå tillsammans med kamrater som voro flera år yngre än han. Det var svårt nog för honom, men han arbetade så gott han kunde och blev slutligen klar.

Därefter började han skriva romaner. Men det var först sedan han hade börjat skriva sina sagor, som folk förstod, hur framstående han var, och sedan blev han också så berömd som en människa gärna kan bli. Hans födelsestad blev också illuminerad för honom, som spågumman hade sagt.

När Andersen skulle berätta något som hänt honom, målade han alltid ut det, så att det blev en saga. Och ju oftare han berättade historien desto vidunderligare blev den och själv visste han inte till sist vad som var verklighet och vad som var dikt. Hans Christian levde alltid i sagans värld — som ett stort barn — och det var nog därför som han alltid verkade lite underlig för andra människor. Det hände en gång i Köpenhamn att folket i promenaden en vacker vårdag fick se en ung man springa fram och omfamna ett stort blommande träd. Det var Hans Christian, som hade blivit så värförtjust att han icke kunde låta bli, att riktigt hjärtligt krama det ena trädet efter det andra.

Denna hänförelse för allt är den lilla stigen som leder till sagans underland.*

M.

* Den som inte hört Andersens sagor ska be någon berätta några av de roligaste, som exempelvis Stor Klas och Lill Klas, Reskamraten, Soppa på en korvsticka, Jon Blund, Lyckans galoscher. Men helst ska ni försöka läsa dem allesammans.

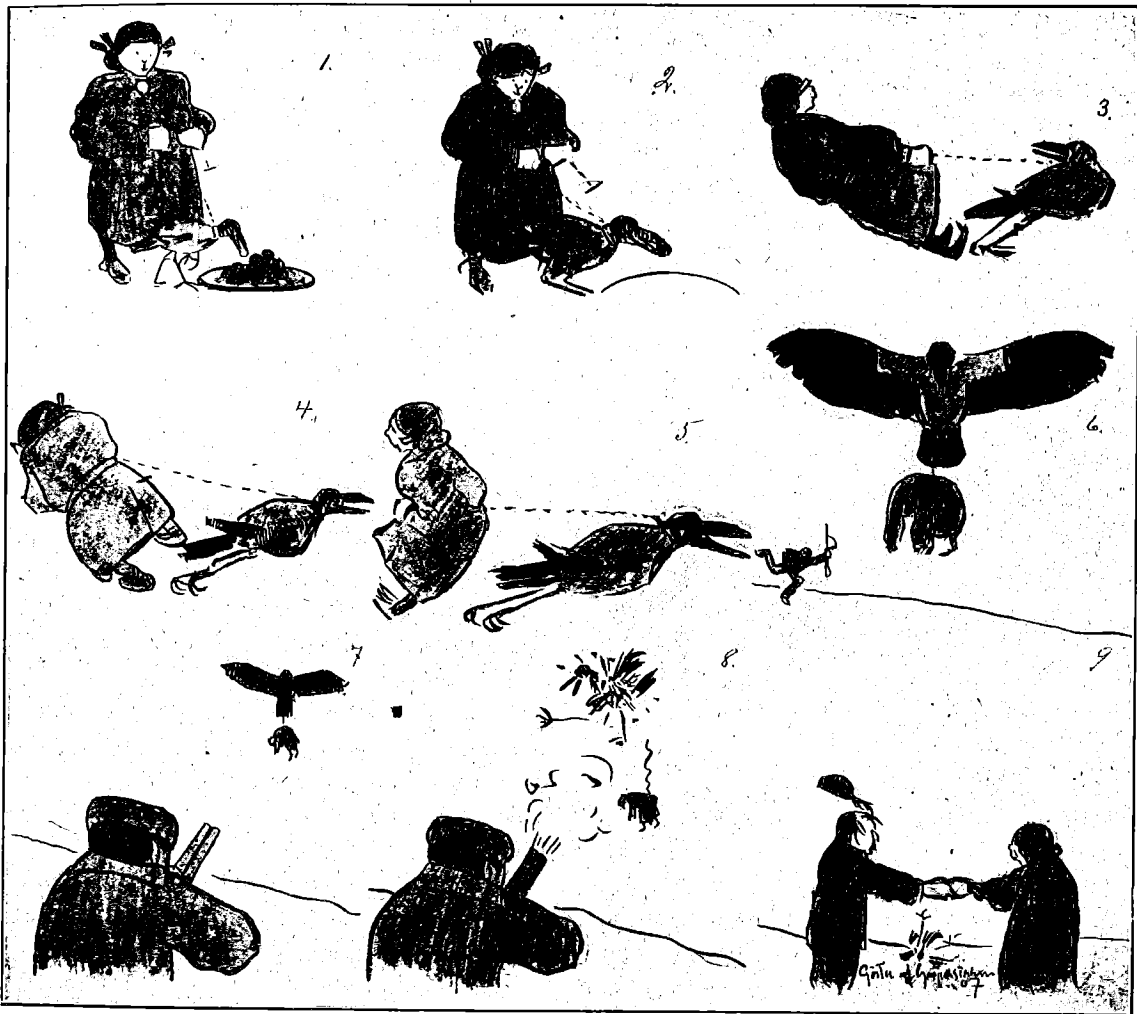

“SOLSTRÅLEN“

utkommer hädanefter den 1:ste i varje månad. Bidrag torde insändas senast den 20:de i månaden innan.

Flickan, hennes starke fågel och hennes räddare.

Berättelse i 9 bilder.

De tre önskingarna.

(Hebel övers. av Pelle.)

I.

Ett ungt nygift par levde helt glada och nöjda med varandra och hade blott det enda felet, som bor i varje mänskligt bröst, att, när man har det bra, vill man gärna ha' det bättre.

Av detta fel uppstå många dåraktiga tankar och önskingar, vilka ej heller saknades hos vår Hans och Lisa. Än önskade de sig länsmannens åker, än värdshusvärdens pengar, än förvaltarens hus, gård och boskap, än rätt och slätt en miljon kronor.

En afton, då de helt fridsamt sutto vid ka-

kelugnen och knäckte nötter, kom en liten vitklädd kvinna in genom dörren. Hon var inte mer än en aln hög, men mycket vacker. Vid hennes inträde fylldes rummet av blomdoft.

Ljuset slocknade, men ett sken likt morgonrodnaden strömmade ut från den lilla kvinnan och täckte alla väggarna.

Av något sådant blir man dock rädd, oaktat det är vackert.

Vårt unga folk hämtade sig emellertid snart, då den lilla kvinnan med en underbar, silverren röst sade: »Jag är eder väninna, bergféen Anna Fritze, som bor mitt i berget, i slott av kristaller och med osynlig hand strör guld i Rehnsanden samt härskar över mer än sju hundra andar. Tre önskingar fån I, och dessa skola bli uppfyllda.»

Hans tryckte sin armbåge mot sin frus arm,

»Hon var inte mer än en aln hög — — —».

som om han ville säga: »Det där låter inte så illa».

Frun stod just i begrepp att öppna munnen och önska sig några dussin guldstickade huvor, sidenhalsdukar och dylikt, då bergféen med upplyftad pekfinger varnade henne. »Åtta dagar», sade hon, »ha' ni att bestämma er på. Betänk er väl och överila er icke.»

»Det behövs inte», tänkte mannen och lade sin hand över Lisas mun. Féen hade försvunnit och lampan brann som förut, men i stället för blomdoften drog såsom ett moln på himmeln ölången genom rummen.

II.

Vår Hans och Lisa, som förut varit så glada i förhoppningarna, voro nu riktigt illa därän, ty av idel önskningar visste de inte vad de skulle önska. Ja, de vågade inte ens tänka eller tala med varandra därom, emedan de trodde, att det då skulle gälla för önskat, kanske innan de riktigt bestämt sig för det. »Vi hava ju tid ända tills fredag», sade frun.

— Nästa dags afton, under det potatisen till kvällsvarden stod över elden, stodo båda, mannen och hustrun, förnöjt tillsammans och sågo på hur de små eldgnistorna flögo hit och dit på den rostiga pannan. Utan att tala till varandra, stodo de försjunkna i sin stora lycka.

Då frun skulle rosta potatisen på pannjärnet tyckte hon, att det luktade så gott och sade i all oskuld och utan att tänka på något annat: »Om vi nu blott hade haft en kory till detta». — O himmell! nu hade de fått den första önsknigen uppfylld. Lika hastigt som blixten kommer och går, lika hastigt kom det åter morgonrodnad och blomdoft om vart annat néd genom skorstenen och på pannjärnet låg bland potatisen en präktig kory. Som hon önskat, så hade skett.

Vem skulle inte förarga sig över en sådan önskan och dess uppfyllelse? Vilken man skulle icke bli vred på sin hustru, för en sådan oförsiktighet från hennes sida?

»Om blott korven vore fastvuxen vid din näsa», sade han i första överraskningen, även i all oskuld och utan att tänka på något annat, som han önskade, så skedde. Knappt hade han uttalat sista ordet, förrän korven hängde vid den goda hustruns näsa, precis som hade den varit fastvuxen och liksom bildade en husarmustasch.

— Nu var deras nöd stor. Två önskningar voro redan uppfyllda, och dock voro de inte ett öre rikare, utan hade blott fått en otrevlig kory. Ännu hade de en önskan kvar.

Men vad hjälpte nu all rikedom och lycka, då frun hade en sådan näspryddnad. Om de ville eller inte, så måste de bedja bergféen, att hon med lätt hand skulle ta' bort korven från fruns näsa. Vad de bådo om, skedde också, och nu var den tredje önsknigen också uppfylld, och då de sågo på varandra voro Hans och Lisa de samma, som de hade varit förut, men den vackra bergféen kom aldrig mer till dem.

»Som hon önskat, så hade skett.»

De femhundredes tåg.

Av Fredrik Ström.

Solen lyste och sken på de gulröda tegel-
stenen i den lilla staden, stänkte litet glans över
den grumliga, grunda ån, där småpojkar sutt
och metade från stenarna på strand, kastade en
smula ljus in i alduingarna, som stodo täta som
häckar andra sidan vattendraget.

Vårlyum och silande, som alltid sol i maj,
försökte den också att tränga in genom fönstren,
där den kunde, såsom i ett och annat frontespis-
fönster till något av de gamla korsvirkeshusen,
där dessa fönster nådde ovan skugggränden. Men
skugggränden låg högt, ty gatorna i den lilla
staden voro smala och därför skymde alltid husr-
raderna bort solen för människorna. Så att ga-
torna lågo nästan alltid i skugga, tung och
dyster. Ty solen kom aldrig i zenit, då den ju
skulle för en stund kunnat driva bort skuggan.
För den skull hade man heller aldrig sett något
glimma och spela i sol från gatan. Ville man
se något som lekte i solljus, så fick man antin-
gen gå utom staden eller ner till torget, där
inga husrader skymde undan solen.

Här vid torget bodde borgmästarens.

Det var första maj, det var söndag och kloc-
kan var tre. Borgmästaren och hans familj hade
just rest sig från bordet, där man dagen till ära
druckit rhenskt vin.

Borgmästarn stod i tankar lutad mot fönster-
posten. Han tänkte på att han borde yttra
några ord till sina barn i dag. Det kändes så
högtidligt inom honom. Så talade han.

— Första maj — borgmästaren gick till dju-
pet av sina historiska kunskaper — är en gam-
mal ursvensk högtidsdag, nedärvd till oss från
goter och germaner. Av alla våra fäder har den
dagen hållits helig. Fordomdags kallades festen
på denna dag midvintersfesten, därför att den
inföll mitt emellan vintern och sommarn.

Här rodnade borgmästarinnan, som varit gu-
vernant och kunde sin historia bättre, lätt.

Borgmästarn fortsatte, i det han lade en fa-
derlig arm kring sin äldsta dotters liv, där hon
stod vitklädd och fjortonårig med en bukett
nyblå vårviolier vid bröstet.

— Glöm inte att ära denna dag, mina barn,
som en de goda gamla sedernas dag. I våra tider
ha dåligt folk gjort denna dag till sin för att
då protestera mot all urgammal sed och hävd
och mot alla lagvunna rättigheter. Socialister
kallas de och äro det slags människor som vilja
avskaffa våra lagar och avsätta kungen. Stackars
trasvargar äro de, utan heder och ära.

— Och de hata Jesus, tillade borgmästarin-
nan, som tillhörde styrelsen för stadens kristliga
förening för unga kvinnor.

Borgmästaren fortsatte:

— Snart skola de draga här förbi gatan fram,
i en stor hop, med en socialistflagga framför sig
som ser blodig och hemsk ut. Den är symbolen
— symbol betyder liknelse, uttydde borgmästar-
innan för barnen — av eld och brand och mord,
av allt det förfärliga som skulle komma över
oss, om dessa människor finge makten.

Hit hann borgmästarn i sitt tal, när ett trum-
spel hördes genom det för solen öppnade fön-
stret.

Alla barnen sprungo dit.

Den gamla ärevärdiga gatan fram, mellan de
rutiga korsvirkeshusen, kom de fem hundredes
tåg. Först hörde man från borgmästarns fönster
blott musiken. Så stucko fanorna upp en och en
i en lång rad ovan hustaken, tolv stycken, spe-
lande i solen. Det veckade sidenet, glödande
rött, glänste i luften. Vinden slog om de stora
dukarna, så att de böljade i stora, sakta vågor.
Knapparna på fanstängerna lyste som guldkulor.
Det var ett mäktigt skådespel för alla, mäkt-
tigast för dem som stodo i den djupa skuggan
på gatan och sågo solen spela i dukarna. De
hade aldrig sett solen skina på något som kom
gatan fram, förr än nu.

Borgmästarn sågo de fem hundredes leder
tåga fram på det soliga torget framför dem.
Med trummandet och hornspelet blandades dånet
av de trampande tusen fötterna och ljudet av
vindslagen i fanorna.

Han, den gamle, som nyss talat om trasvar-
gar och dåligt folk, stod förundrad och såg le-
derna tåga fram, de fem hundredes. Det var
inte det slags folk han tänkt sig. Han såg att
det var ett nytt släkte som kom tågande, nästan
en ny ras, tyckte han.

Barnen tittade förtjusta på tåget, som gick
förbi.

Främst kommo gråstenshuggarna som arbetade
i klippbergen utanför den lilla staden. Liksom
alla de följande hade de hela, vackra kläder
och sågo vänliga och hyggliga ut. Några, de
äldste, hade krokiga ryggar, av ett helt livs lu-
tande över hacka och borrh. Ett par stycken hade
ett tomt håll i stället för ett öga, men det för-
stodo även barnen, att stenflisor och spräng-
skärvor gjort.

Efter stenarbetarna kommo hamnkarlarna i
tåget. Många hade också här böjda ryggar. De
hade krokmat av säckarna de burit dag efter dag
från fartygen i hamnen upp till magasinen.
Barnen märkte även att dessa män hade tunga
ögonlock, men de visste icke att det berodde på
att hamnarbetarnas ögon mest få skåda mot

marken. Icke heller förstodo de varför benen gjorde trubbvinklar vid knäna, liksom kunde de icke bära upp kroppen.

Näst hamnkarlarna gingo i tåget arbetarna vid tändsticksfabriken. Barnen sågo att här var det bara ungt folk i lederna. Det undrade de över, ty bland de andra hade de sett många gamla karlar. De tittade efter några med långt skägg, men sågo ingen. Om de kunnat fråga dem som gingo förbi, skulle de fått lösning på gåtan. Då skulle de fått veta att bland dem, som arbete på en tändsticksfabrik, blir ingen gammal. Giftiga gaser och ångor döda dem. Men innan de dö bli de gulbleka i hyn och röda i ögonen. Det är fosfor som fräter bort rodnaden på kinderna och förstör ögats näthinna. Detta kände icke barnen till, därför förstodo de ej heller varför många av de unga här sågo så sjuka ut.

Så följde i tåget glasbruksarbetarna med röda brännsår i ansikten och med skälvande händer efter hårda tag kring heta stänger. Sedan kommo murarna och målarna och snickarna och bagarna, led efter led i tåget. Efter dessa gingo arbeterskorna vid filtfabriken. Gråblek hy hade flickorna, som de ju alltid få, vilka dagen lång stå i dammuppfyllda rum. En svag rodnad brann väl på kinderna — när barnen blevo äldre frango de veta att de mänskor alltid bära bleka rosor i hyn, vilka ej ha friska lungor. Efter fabriksflickorna tågade träarbetarna, mekanisterna och järnsvarvarna, så tobaksarbetarna och flarna, så alla de andra; femhundra arbetsbin i samhällets bikupa tågade förbi in på soltorget.

Det var en mäktig syn, ty det var spelande sol över tåget. De femhundrades tåg!

Borgmästarns äldsta, fjortonåringen, hon i den vita vårdräkten och violerna, stod vid det öppnade fönstret och såg lederna tåga fram. Hon tänkte på att det var det vackraste hon sett, detta tåg, med de gyllenröda dukarna och hon hade alldeles glömt att fadren sagt att det var dåligt folk detta. Hon kände att det susade i huvudet och sjöng inom henne av glädje över det hon såg. Hon blev så glad att hon fick tårar i ögonen.

Hon visste inte alls hur det var fatt med henne själv, men hon tittade åt sidan, åt det håll där fadren och modren stod. Hon såg att de inte märkte henne. Då tog hon violbuketten som satt vid barmen, blommorna hon fått av mor, och hon kastade dem ner över den sista fanan och de sista leden. De blå blommorna rägnade sakt ner och ett par arbetare tittade undrande upp mot borgmästarhuset. Flickan ville le mot dem, men tordes inte, ty fadren såg just åt hennes håll.

Så var tåget hunnet förbi och de sista av de femhundra svängde in på soltorget.

Engelbrekt, folkets hövding.

Han stod inför kungen, den lille bergsman från dalkarlar land.

Han syntes ej kungen ett snille fast han slog med sin seniga hand i konungens rådsbord och sade, nu ville *folket* säga ett grand.

Han talade säkert och sakt, som Dalälvens sorl ljöd hans ord: »De våra där hemma, som vakta om gruvor och skogar och jord med onöjda blickar betrakta mångt rådslag från konungens bord.

Vi föddes bland blånande bärgen, vid susande älvar vi bo; från tolvmilaskogar är färgen grön på vår hatt och vår sko. Men ur fjällen, du kung, fick vi mårgen och i skogarna tankarna gro.

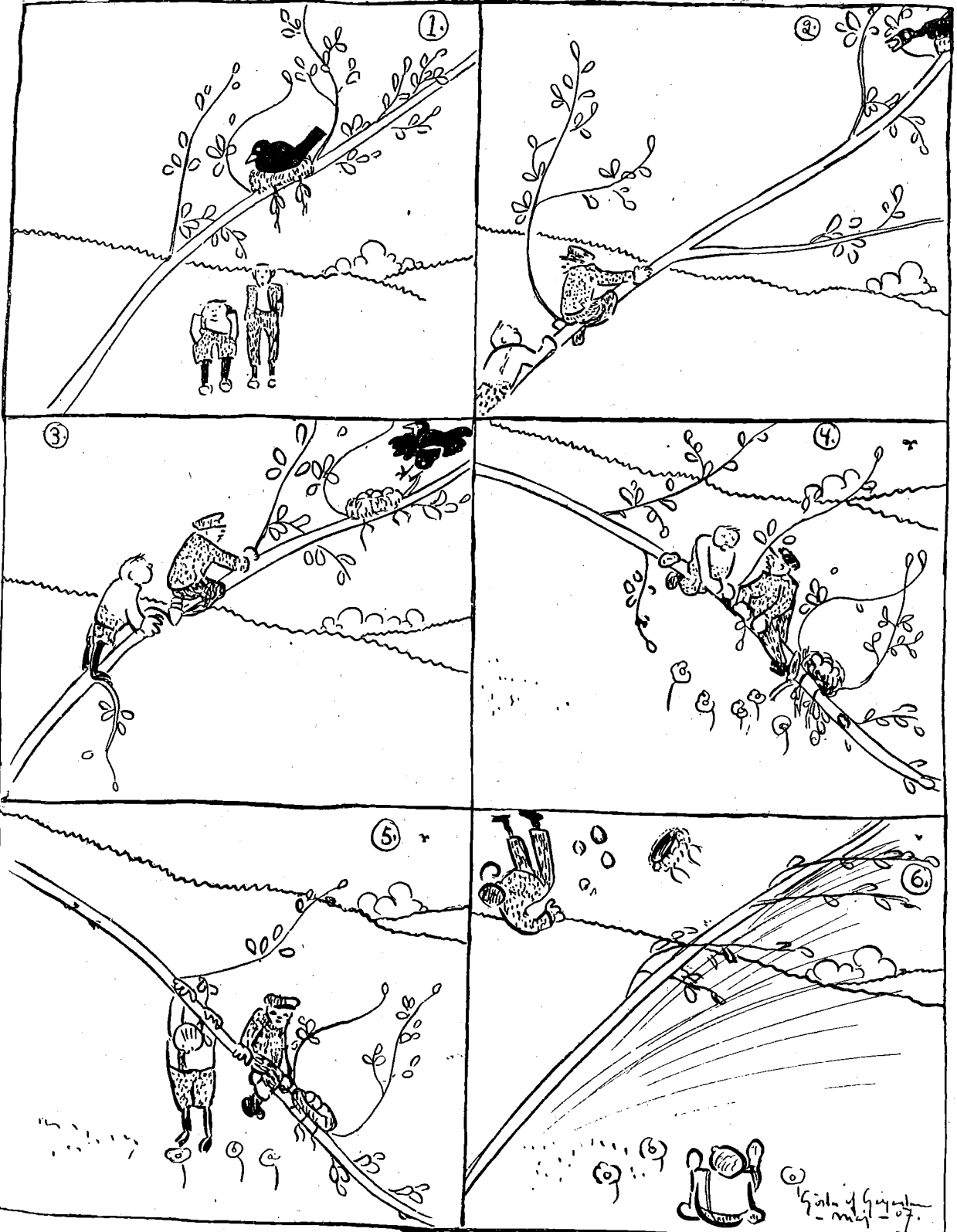
Vi föddes att styra oss själva och vi lyda ej annan än oss. Vi vandes att själva få välva vårt tak över porste och bloss. Lyss, kung, nyss slog klockan älva — klockan tolv, så bryta vi loss.»

Fredrik Ström.

Den illa gör, det illa går.

(Bilder utan ord.)

Den lille modige skräddaren.

(Bröderna Grimm. Översättning av Pelle.)

En vacker sommarmorgon satt en liten skräddare vid det öppna fönstret på sitt arbetsbord. Han var mycket glad och sydde flitigt.

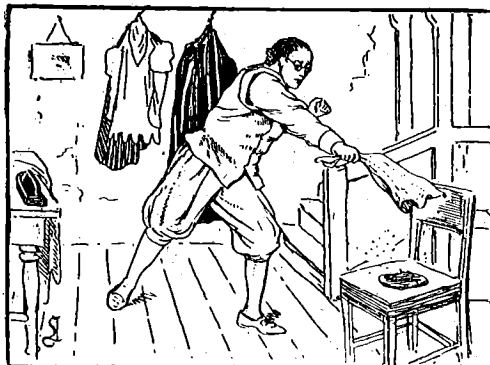
En bondgumma kom på gatan nedanför och ropade: »God sylt till salu! God sylt till salu!» Röstens ljud så väl i skräddarens öron, att han stack huvudet ut genom fönstret och skrek: »Kom hit, min goda gumma; här är rätta platsen för edra varor».

Kvinnan gick med sin tunga korg upp till skräddaren och visade honom hur mycket hon hade. Så snart skräddaren såg innehållet steg han ned från bordet och, i det han sträckte fram näsan för att lukta på sylten, sade han: »Den här sylten luktar så god, att jag måste ha fyra 'uns', och om det så kostar ett fjärdedels pund gör det ingenting till saken». Kvinnan, som hoppats att få sälja mycket, gav honom det han önskade, men gick vred och missnöjd därifrån.

»Gud välsigne sylten», ropade skräddaren, »den skall giva mig krafter till mitt arbete.» Se'n hämtade han bröd från skänken, skar en skiva och breddade sylt på denna. »Det skall inte smaka illa», sa' han, »men innan jag tager en enda bit, måste jag göra den här västen färdig.» Därpå ställde han brödskivan på en stol och fortsatte att sy och sticka.

Under tiden hade, allt eftersom lukten av sylten utbreddes sig i rummet, en mängd flugor samlats sig; ja, så frestande var den, att de flögo svärmsvis ned blott för att få smaka därpå.

»Vem har bjudit er?» skrek skräddaren, då han fick se flugsvärmen och drev bort de objudna gästerna.

Men det gjorde ingen nytta, ty flugorna förstodo honom inte. Han kunde på inga villkor få bort dem, tvärtom kommo de i ännu större massor än förut. Då sprang den lille skräddaren »hals över huvud», som man brukar säga, och tog ett tygstycke från bordet och sade: »Vänta så ska' ni få se, vad jag skall giva er», och så slog han obarmhärtigt ibland dem.

Då han upphörde att slå och såg efter huru många han dödat, räknade han inte mindre än sju stycken. »År jag en så'n tölp, att jag ensam måste beundra denna min bragd!» utropade han. »Nej, nej, hela staden skall få veta det!» Och den lille skräddaren klippte i hast till ett bälte, varpå han med stora bokstäver sydde följande: Sju i ett slag.

»Icke blott den här staden», sade han, »utan hela världen ska' få reda på det.»

Och hans hjärta klappade därvid av stolthet

Skräddaren spände bältet om sig och beslöt att gå ut i världen, ty han ansåg sin verkstad allt för liten för sådan »tapperhet».

Innan han for, genomsökte han varje vrå av huset för att se efter, om det fanns något, som han kunde taga med sig; men han fann blott en gammal ost, vilken han stoppade i fickan.

Då han gick ut, såg han en fågel, som blivit fångad i buskarna framför dörren; denne stoppade han även i fickan. Sedan begav han sig åstad på sin resa, trippande ledigt i väg, ty han var så lätt och smidig, att han ej kände någon trötthet.

Den väg han tog förde honom upp på ett högt berg. Då han uppnått toppen, satt där en stor jätte, som värdigt såg ned på honom. Den lille skräddaren gick rakt fram till honom och sade: »God dag, kamrat! Du har på min ära en präktig del av världen utbredd framför dig, Vad mig själv beträffar reser jag för att söka äventyr — vill du följa med?»

Jätten såg föraktligt på den lille skräddaren och utropade: »Du inbillske lille satungel!»

»Stopp», skrek skräddaren, »inte så hastigt!» Han knäppte därvid upp sin rock, och i det han visade på bältet, sade han: »Om du kan läsa, så kan du se här vilken karl, jag är!»

Jätten läste: »Sju i ett slag, och trodde, att det var sju människor skräddaren dödat. Han började därför känna mera respekt för honom.

»Nåväl, jag skall pröva dig», sade jätten. »Se hit, kan du göra det här?» och han tog upp en stor sten och kramade den, tills vattnet trängde sig ut.

»Åh, det är väl ingenting», utropade skräddaren, »det är ju blott en småsak för mig.» Därpå tog han upp den mjuka osten ur fickan och kramade den tills vasslan rann ut och ropade därvid: »Gör det här om, om du kan.»

Jätten visste inte, vad han skulle säga. Den lille skräddarens styrka förvånade honom mycket. Han tog i alla fall upp en sten och kastade den så högt upp i luften, att det var omöjligt att se, vart den for hän. »Det var utan tvivel bra gjort, men stenen kommer att falla ned någonstans. Jag skall kasta upp en, som aldrig skall falla ned igen», sade skräddaren. Och han tog nu upp fågeln, som han hade i sin ficka och kastade den upp i luften.

Överlycklig att ha återfått friheten, höjde sig fågeln omedelbart, och var snart ur sikte.

»Vad tycker du om det, kamrat?» frågade skräddaren. »Du kan helt säkert kasta mycket bra», svarade jätten, »men jag skulle vilja se, om du kan bära en tung börda lika lätt, som du kan kasta.»

Han förde den lille skräddaren bort till en ofantlig ek, som låg på marken. »Hör på», sade han, »är du lika stark som du säger, så hjälp mig att bära det här trädet ut ur skogen.»

»Mycket gärna», svarade den lille mannen. »Tag du själva stammen, och lämna bladen och grenarna åt mig, som är det tyngsta.»

Jätten lyfte nu stammen upp på sina skuldror, men den lille sluge skräddaren satte sig bland grenarna, osedd av jätten, som måste bära

hela trädet och skräddaren till på köpet, utan att veta av det.

Vår lille vän blev gladare ju längre bort han kom, och kunde slutligen inte låta bli att sjunga — — — precis som om bärandet av trädet blott vore en barnlek för honom. Jätten hade inte gått långt, förrän han började svikta under sin tunga börda.

»Jag kan inte taga ett steg mer», skrek han. »Hör du inte — jag låter trädet falla.»

Då skräddaren hörde detta, sprang han vigt ned från sin plats, fattade trädet med båda händerna och utropade: »Du torde inte vara mycket stark, då du inte kan bära ett sånt här träd.»

De lämnade trädet och gingo in i skogen, tills de kommo till ett körsbärsträd fullt av körsbär. Jätten fattade den översta grenen, och i det han böjde den ned och gav den åt skräddaren, tillsade han honom att äta så mycket han ville. Men den lille mannen hade inte styrka nog att kvarhålla grenen, utan denne flög upp och tog därvid den lille skräddaren med sig, och kastade honom högt upp i luften. Skräddaren föll emellertid ned på andra sidan trädet utan att skada sig det minsta. »Vad», sade jätten, »hade du inte kraft nog, att hålla en sådan liten kvist?»

»Kraft fattades mej inte», svarade skräddaren. »Tror du, att en man som dödat sju i ett slag skulle finna den uppgiften för svår? Nej du, jag hoppade över trädet, emedan jag såg några jägare gå och skjuta i skogen tätt bredvid. Försök du att göra det samma, jag skulle vilja se, om du kan hoppa över!»

Jätten gjorde ett försök, men förmådde inte »klara» trädet. Han endast trasslade in sig i grenarna.

Då sa' jätten till honom: »Eftersom du är en så' liten duktig krabat, är det bäst, att du går hem med mig: till min håla och stannar där över natten.»

Skräddaren var genast färdig att följa med honom, och då de uppnådde jättens håla, sutto där två andra jättar framför en brasa, vardera

med ett stort stekt får i handen till kvällsmat. Den lille skraddaren satte sig och tänkte: »Jo, det här är en syn värd att komma ut i världen.»

Jätten tog nu och visade honom en säng, vari han skulle få ligga över natten. Men sängen var för stor till honom. Han kröp därför upp igen och smygande sig bort till ett hörn, kröp han till kojs där och föll i sömn.

Vid midnatt steg jätten, som trodde att hans gäst sov, upp och tog en tung järnstång och slog därmed i skraddarens säng, så att denna gick sönder.

»Ah», tänkte han, »jag har nog dödat den lille gräshoppan nu, och är kvitt hans sluga knep.»

Men nästa morgon då jättarna gått ut i skogen och inte mer tänkte på skraddaren, gick han bort till dem så modig som någonsin, och frisk och glad som en fågel.

Jättarna blevo så rädda vid åsynen av honom, som de trodde sig ha dödat, och nu stod där framför dem lika frisk som vanligt, och då de kommo i håg att han kunde döda sju i ett slag, väntade de ingenting annat än, att han skulle döda dem alla. Därför togo de till benen och sprungo sin väg och voro snart ur synhåll.

Sedan reste den lille mannen vidare, tills han, efter en lång tid, kom till ingången till en konungs palats. Då han kände sig trött, lade han sig ned i gräset och föll snart i en djup slummer.

Medan han låg där, läste de förbigående på hans bälte: »Sju i ett slag». »Ah», utropade en,

»jag undrar, vad en sådan krigare kan önska här mitt under freden. Han måste vara en stor hjälte.»

Så gingo de och berättade det för konungen och antydde, att i händelse krig skulle utbryta, vore det en stor fördel att försäkra sig om en så skicklig man, till vilket pris som helst.

Konungen lyssnade till detta råd och sände en av sina hovmän att tillsäga den lille mannen, så snart han vaknade, att konungen önskade upptaga honom i sin tjänst.

Hovmannen gick nu dit, där den lille mannen låg, och stannade där, tills han vaknade, och överlämnade då budskapet åt honom.

»Ah», utropade den lille mannen, »det är därför, jag kommit hit. Man vill upptaga mig i konungens tjänst.»

Sedan blev han mottagen i slottet med stor ära och en präktig våning ställdes till hans förfogande.

Men officerarna vid hovet voro avundsjuka på den lille skraddaren och önskade honom 1,000 mil bort. »Vad ska' det bli av oss», sade den ene till den andre, »om vi skulle komma i slagsmål med honom, då han kan döda »sju i ett slag» blir inte en av oss vid liv.»

Därför gingo de upp till konungen, sedan de satt ihop en skrivelse, vari de hade nedlagt sina ämbeten, och sade, att de kunde inte umgås med en, som kunde döda sju i ett slag.

Konungen vredgades vid tanken på att förlora alla sina gamla beprövade tjänare för en främlings skull, och önskade att han aldrig hade sett skraddaren.

Men hur han skulle bli av med honom, visste kungen inte, ty skraddaren kunde kanske döda dem alla och sedan sätta sig själv på tronen. Kungen tänkte länge och allvarligt härfpå och slutligen fick han en idé. Han sände bud efter skraddaren, och sade, att efter som han var en så stor hjälte, ville han pröva honom.

»I skogen, icke långt härifrån, bor två jättar», sade han, »som gjort sig skyldiga till en så'n mängd röverier, mord och annat våld, att ingen vågar närma sig det ställe, där de bo, av fruktan för att mista livet. Nå, om du kan besegra och döda dessa förskräckliga jättar, skall jag giva dig min enda dotter till gemål och halva kungariket i hemgift, och om du vill försöka detta, giver jag dig 100 krigare som följeslagare, för att hjälpa dig på alla sätt och vis.»

»Gott», tänkte skraddaren, »det är en belöning, som är värd ett försök, i synnerhet för en sådan karl, som jag. Ett sådant anbud får man inte varje dag.»

Därför svarade han kungen: »Ja, ers majestät, jag skall övervinna jättarne, men de 100 soldaterna komma inte att bli till någon nytta för

mig. Jag som dödat sju i ett slag är inte rädd för två simpla jättar.»

Skräddaren begav sig nu åstad följd av soldaterna; men då de kommo till skogsbrynet, tillsade han dem att stanna där, till dess han kom tillbaka, ty han ville helst gå ensam in och angripa jättarne.

Därpå skyndade han in i skogen och såg sig försiktigt omkring. Efter en stund såg han två jättar ligga och sova under ett träd. De snarkade så högt, att grenarna ovanför skakade.

Den lille skräddaren tog tiden i akt; sprang skyndsamt och fyllde sina fickor med stenar; varpå han klättrade upp i trädet och, i det han gled ut på den gren, under vilken de sovande lågo, kastade han den ena stenen efter den andra ned på den ene jättens bröst. Det dröjde länge, innan detta störde honom, men slutligen vaknade han och stötte då ganska hårt till sin kamrat och utropade: »Vad menar du med att ligga och stöta till mej på det här sättet?» — »Du måste drömma», sade den andra. »Jag har ju inte ens rört vid dig.» Och strax därpå insomnade de åter.

Då kastade den lille skräddaren en stor sten ned på den andre jätten, vilken vaknade och skrek: »Ligger du nu och slår mej; vad menar du med det?»

»Jag har aldrig slagit dig», röt denne.

Nu voro de så förargade över att bli störda, att de grälade tills de blevo trötta och lade sig se'n ned och somnade igen.

Så snart deras ögon voro slutna, började den lille skräddaren sin lek på nytt. Han valde nu de största stenar, han kunde finna och kastade dem med all sin styrka på den första jättens bröst. »Detta är i sanning för mycket», skrek han, och slog därmed sin kamrat så våldsamt emot trädet, att detta började skaka. Den andre gav svar på tal och en formlig strid följde. Så ursinnigt kämpade de, att de uppryckte stora träd runt omkring och använde dessa som vapen; jorden skakade under deras fötter, som hade det varit en jordbävning. Striden slutade inte förrän de båda två lågo döda på marken. Då sprang

den lille skräddaren ned från trädet och ropade: »Det var tur för mig, att de inte ryckte upp det trädet, vari jag satt, ty då hade det inte varit mycket kvar av mej. Nu är det i alla fall, som det bör vara.» Därpå drog han sitt svärd och stötte det några gånger i jättarnas bröst, gick ut ur skogen och hän till soldaterna, som väntade på honom.

»Det är gjort», sade han, »ja, nu har jag dödat båda två. Det var inte så lätt, ty under kampen för sina liv ryckte de upp träd och använde dem som vapen; men allt detta var lönlöst mot mig, som dödat sju i ett slag.»

»Och ni är inte särad?» frågade en av soldaterna.

»Nej, inte ens ett hår på mitt huvud är krökt.»

Soldaterna ville inte tro honom, förrän han fört dem in i skogen, där de funno jättarna ligga döda i sitt blod, och träden, som de under striden ryckt upp, ligga runt omkring.

Den lille skräddaren återvände nu till hovet och fordrade den utlovade belöningen; men kungen var ledsen över, att han lovat något, och hela hans strävan gick ut på, att på något sätt bli kvitt den lille hjälten, ty betala honom något ville han inte.

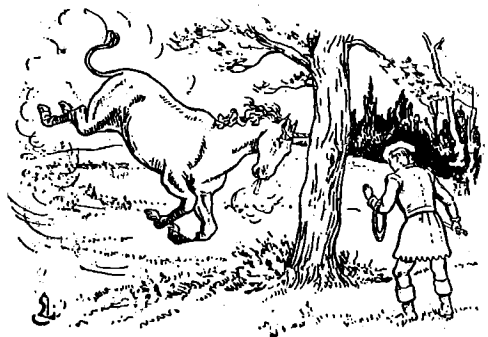
»Innan jag kan ge dig min dotter och halva kungariket», sade kungen, »måste du utföra ännu en hjältebragd. Det finns i mina skogar en fruktansvärd enhörning, som sprider fruktan överallt, varhelst den visar sig. Denne måste du också döda.»

»En enhörning blir en småsak mot två jättar», svarade skräddaren. »Sju i ett slag, det är min princip.»

Därpå begav han sig ånyo till skogen och tog med sig ett rep och en yxa. Han tillsade även denna gång soldaterna, som åtföljde honom, att stanna utanför.

Han behövde inte vänta länge. Enhörningen visade sig efter en liten stund, och så snart han fick se skräddaren, rusade han emot honom för att fastnagla honom vid marken.

»Tag det så lugnt», sade skräddaren, »så lätt går det inte.»

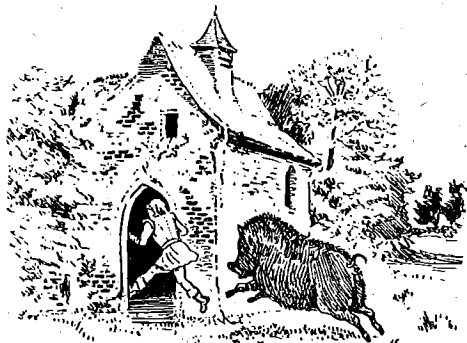
Sedan stod han stilla och väntade att djuret skulle komma närmare, och då han såg, att det beredde sig till det avgörande språnget, sprang han vigt bakom en stam, mot vilken enhörningen sprang av alla krafter och stötte hornet så långt in i stammen, att han inte kunde komma loss, och måste stå där som fånge.

»Nu har jag fångat honom», sade den lille djarve skräddaren, och gick bort och band repet om halsen på enhörningen, samt högg hornet löst från trädet, och ledde sedan djuret inför konungen.

Men inte ens nu ville konungen uppfylla den lovade belöningen, utan bad honom att utföra ännu ett kraftprov.

Han sade, att innan giftermålet med hans dotter försiggick, måste han döda ett stort vildsvin, som ställde till mycken förtret i skogen. Kungens egna jägare skulle han få med sig, för att de skulle hjälpa honom.

»Mycket gärna», svarade skräddaren, »det blir en barnlek för mig.» Och så begav han sig omedelbart till skogen, men lämnade jägarna, till deras stora glädje, utanför, ty de hade inte alls lust att deltaga i skräddarens djarva företag.

Så snart vildsvinet fått syn på skräddaren, rusade det på honom med blottade betar och fragande mun. Men vår skräddare var duktigt fotlöpare; han sprang in i ett litet hus, som stod i närheten och hoppade ut genom fönstret på andra sidan.

Vildsvinet var tätt efter honom. Just som skräddaren hoppade ut genom fönstret, kom vildsvinet in i huset. Skräddaren var inte sen av sig, han sprang runt huset tillbaka till dörren och stängde denna. Vildsvinet var nu fångat. Det kunde inte hoppa ut genom fönstret, ty därtill var det alltför klumpigt.

Den lille skräddaren kallade på jägarna och visade sin fångst för dem.

Även för kungen visade han vildsvinet. Kungen var nu tvungen, om han ville eller inte, att hålla sitt löfte, nämligen att giva hjälten, skräddaren, sin dotter och halva sitt kungarike.

Hade kungen visst, att det var en skräddare

som stod framför honom, i stället för den hjälte, som han trodde honom vara, hade han säkert grämt sig till döds.

Så firades brölloppet med pomp och ståt; och skräddaren hade således blivit konung. Någon tid därefter hörde den unga drottningen sin gemål tala i sömne och säga: »Arbeta på, junker, och gör den där västen färdig och sy samman de där byxorna eller så ska' alnen vissla kring örönen på dig.»

Detta prat upprepades många gånger, och drottningen slöt därav, att hennes gemål var av låg börd.

Hon omtalade sina bekymmer för sin far och bad honom driva bort hennes gemål, som bara var en simpel skräddare. Kungen tröstade henne och sade: »Låt sängkammardörren vara öppen i kväll, och så snart som din gemål fallit i söm, skola mina tjänare komma in och binda honom till händer och fötter, varpå han skall föras bort till ett avlägset land.»

Den unga drottningen blev överlycklig över denna plan. Men kungens stallmästare, som åhört planen, tyckte synd om skräddaren, och gick till honom och berättade alltsamman för honom. »Det skall jag ställa om», sade den lille skräddaren, »det kommer att vara något för dörren, som de inte vänta.»

Natten kom, och så snart drottningen trodde att hennes gemål sov, steg hon sakta upp ur sängen och öppnade dörren. Skräddaren, som endast låtsat sig sova, ropade med hög röst: »Raska på, junker, och gör den där västen färdig och sy i hop de här byxorna eller så skall alnen vissla om örönen på dig. Jag har dödat sju med ett slag, dödat två jättar, jagat en enhörning och fångat ett vildsvin, och skulle jag då vara rädd för dem, som stå utanför min sängkammardörr?»

Så snart de sammansvurne hörde detta blevo de mycket förskräckta och flydde, som om hin vore i hälarerna på dem.

Efter detta lät ingen i hela kungariket förmå sig att ta parti emot honom, och därför förblev skräddaren kung ända till sina döddagar.

En sannsaga.

Nu skola ni få höra en saga. Det ha ni förstas hört många gånger, men den här sagan är sann och händer nu för tiden också. Det var en gång — inte för att det var en gång bara — utan så börja alla sagor — en pojke, inte är det något märkvärdigt, pojkar finns det nog gott om och flickor med förresten. Men den här pojkens far var rik, och det tror jag knappt att edra fäder äro. Denne rike pojkes far bodde i ett stort slott på landet.

Slottet hade många, stora rum. Ja, somliga voro så stora, att man ledigt kunde ställa dit ett litet hus med bostäder för mer än en familj. I alla dessa stora rum bodde blott tre personer: pojken, hans far och mor. Är det inte märkvärdigt kanske, att tre personer skola bo i så många rum, då ni kanske få packa er tillhoppa en fem, sex stycken i ett.

Nu hände det sig, att den rike pojken tröttnade på att leka ensam. Därför blevo några pojkar på de underlydande torpen befallda, att komma upp på slottet och leka med den andre. Men han var en liten tyrann, som tyckte om att plåga sina lekkamrater. Än begärde han, att de skulle göra en sak, än en annan. Den ena omöjligare än den andra. Detta fortgick visserligen en liten tid, och lekkamraterna funno sig däri, men blott av vana och av fruktan.

Så hade alla pojkarna samlats en dag på en stor äng och beslöto, att icke längre låta sig nöjas med detta samt icke gå dit den dagen, utan först den nästa och då säga ifrån, att de aldrig mera ville komma tillbaka, om de skulle behandlas på ett sådant sätt. Bland alla dessa eniga pojkar, fanns det en, som var förrädare — en mycket ful sak — han sprang direkt upp till slottet och berättade hela händelsen. När nu pojkarna på den andra dagen kommo dit, så blevo de helt enkelt icke insläppta, utan skymfligt bortkörda. Men den lille förrädaren han blev insläppt och mottagen med glädje. De båda pojkarna lekte nu en tid tillsammans. Den rike pojken tröttnade slutligen på honom och började längta efter de andra kamraterna och insåg även, att den andre handlat feget genom att förråda saken, som överenskommits på ängen. Han körde därför bort honom och lovade de andra pojkarna att ingå på de villkor, som de uppställde för att man skulle leka gemensamt och tillade själv, att han aldrig skulle bry sig om förrädaren.

Nu var allt gott och väl. Allt detta hade ernåtts genom enighet. Detta, att vara enig i ett sådant fall, kallas för att organisera sig. Men den lille förrädaren kallas strejkbrytare och uppnår blott, att han har allas förakt. *M. K.*

Lena.

Lena låg på rygg i gräset. Hon låg och såg rakt upp. Hon såg på den blå himlen, på de lätta, vita molnen, på myggornas dans i solskenet och på lärkan, som drillade där högt uppe i det blå, och på ännu mycket mer. Vad det måtte vara härligt att leva där högt uppe! — Men vad var det? — Hon kände sig lyftad som av en osynlig makt, hon kände sig så liten och lätt som den minsta lilla lärka, och när hon såg närmare efter, märkte hon sig hava vingar precis som den lilla lärkan, som drillat för henne där högt uppe. Och så fyllde hon hela sitt lilla bröst med jublande sång och flög rakt, rakt upp i det blå.

Vad hon var lycklig! Och vad det var lustigt att se hela världen så liten under sig! Men titta där, där låg ju fars röda stuga, och där, å, där stod ju mor och tvättade Lenas klänning, som hon tjarade ned i går. Om hon skulle sjunga för mor? Visst skulle hon det!

Som en pil flög hon ned och satte sig i busken, en liten bit från mor. O, vad hon sjöng! Hon sjöng om allt glatt och lustigt hon haft i hela sitt liv, hon sjöng om äppelblom och midsommar, om körsbärsträd och lingonplockning, om rimfrost och snö och källåkning och julgran och om ännu mycket mer. Och mor lyssnade. Då flög hon ännu närmre; hon satte sig på kanten av mors tvättbalja, hon visste ju att mor aldrig skulle göra henne något illa. Och så sjöng hon igen. Mor stannade i arbetet; hon bara lyssnade. Då sjöng Lena om hur mycket hon höll av mor, men från mors öga föll en stor, klar tår. Lena såg den; hon flög upp på mors axel, strök sitt lilla mjuka huvud mot mors kind och torkade bort tåren. Varför grät då mor?

Men då vaknade Lena. Hon hade ju somnat i gräset, mitt ibland blåklockor och dallergräs. Och så kom hon ihåg sin dröm. Varför grät mor? Föll den stora, klara tåren för Lenas skull? För att Lena varit stygg och tjarat ned sin klänning, eller för att Lena på morgonen varit vresig och ej velat dricka sin välling? Hon kände på sig att det var för hennes skull, och så smög hon sig bort bakom mor, slog sina små knubbiga armar om mors hals och viskade: »Lilla mor, aldrig mera skall du behöva gråta för min skull. Aldrig, aldrig mera!»

Men mor fick aldrig reda på hur Lena kunnat se den tår, som fallit för hennes skull.

Bo.

Vad stormen verkar.

För länge, länge sedan fanns det en gång ett land, som var mycket märkvärdigt. Det är så länge sedan, att man glömt huru många år det är sedan dess. I det landet levde alla människor i fred med varandra. Var och en skötte sitt och ingen behövde gå till en annan för att låna något, ty alla hade de lika mycket. De hade lika stora åkrar. Om skörden hos någon slog fel, så ansågs det vara en självklar sak, att han skulle få så mycket, han behövde, av sina medmänniskor. Det är det ju också! Det var ett härligt land. Där fanns höga berg på vilka man odlade vindruvor; där var också små berg, men på dem betade boskapen. Man såg också stora skogar, som skänkte skugga åt människorna, då de vilade sig från arbetet på fälten. Över allt detta utbredde sig en ständigt molnfri himmel. Snö, hagel och den skarpa nordanvinden, som blåser så kallt, att man nästan ryser, då man bara tänker på den, och som fördärvar allt, där den blåser, var något som man icke kände till. Men så hände det just, att Nordan hittade vägen till det lyckliga landet; den hade till sällskap både snö och hagel. Då de under rasande fart kommit inom landets gränser, så kommo de överens om att ställa det riktigt vådligt till för människorna. Leken börjades med detsamma. Nordan tog sig en svängom i de stora skogarna och vräkte ikull det ena trädet efter det andra, medan snön och hageln började att ruska om i de böljande sädesfälten. När de äntligen tröttnat, drogo de vidare för att fortsätta med samma vilda rövarlek på ett annat ställe. Det såg hemskt ut i det landet, där de dragit fram. Stora skogar lågo med rötterna i vädret, alla sädesfälten voro förstörda. Folket var nära att svälta ihjäl, ty intet enda fält hade blivit skonat. Jo, några blevo skonade, det var de, som lågo i dalarna mellan de höga bergen. Dit hade inte vinden kunnat komma in. Där kommo nu många människor för att begära hjälp. Men nu fingo de det blott på vissa villkor. De måste skänka bort sina fält, i annat fall hade de inte fått korn till att beså dem med. Sedan när allt var skördat, måste de förplika sig att giva en del av säden åt dem, som bodde i dalarna. Dessa behövde nu inte göra något, utan flyttade upp på bergen. Där byggde de sig stora hus, eller rättare sagt, läto de andra bygga dem åt sig. Dessa kallade de arbetare och sågo föraktligt på dem, emedan de fögade sig i allt, bara för att de en gång blivit hjälpa ur nöden. Sig själva kallade de för herrar och tyckte, att det var

rätt behagligt att låta andra arbeta åt sig. De började därför tänka ut på vilket sätt, de skulle få det ännu behagligare och kommo till den slutsatsen att vara mycket stränga emot sina forna bröder och låta dem arbeta hårt.

Slutligen togo de all säden och gömde den i sina förrådshus. »Nu ha vi ju ingenting att leva av», invände arbetarna. Men de gjorde det på ett så svagt sätt, liksom om de skändes för att begära sin egen säd. Herrarna blevo då modigare och sade till dem: »Om vi inte hade hjälper och givit er korn den gången då Nordanvinden och snön och haglet fördärvade edra fält, så hade ni för länge sedan varit ihjälsvultna», men de glömde att tillägga, att de redan fått igen allt tiofalt. Deras hjärtan rördes likväl av medlidande, då de sågo huru förändrade arbetarna hade blivit. De voro icke längre så raka och kraftiga, som de hade varit; då de arbetat för sig själv; utan nu voro deras ryggar böjda och musklerna slappa av överansträngning. »Bryten er in i bergen och hämta ut den röda metallen, som vi kalla guld, och bären den till oss, så skolen i få bröd», sade de. Arbetarna

»Bryten er in i bergen — —».

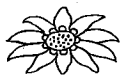
gjorde det. De hackade och grävde och trängde sig djupt in i bergen, tills de sågo den röda metallen lysa mot sig. Med darrande händer grepo de den och buro den till sina herrar, ty det betydde bröd. »Mera, mera!» ropade dessa. Arbetarna trängde sig ännu djupare in i berget för att skaffa guldet, annars hade de inte fått bröd.

Så är det än i dag. Först sliter och släpar arbetaren tills vishusen äro fulla av allt, vad som erfordras för att kunna leva och ha det gott här på jorden. Sedan kommer herremannen, som hela tiden suttit och väntat tills vishusen blivit fyllda från golv till tak och sätter lås för dem och säger helt nedlåtande till arbetarna: »Här ha ni litet guld, så slippa ni gå och leta efter det. Kom sedan tillbaka till mig med guldet, så ska ni få något av vad ni behöver. Det är inte hälsosamt, att ni få för mycket.»

Det vidunderliga inträffar, att först tillverkar arbetaren det, som han behöver, sedan lämnar han ifrån sig det och får litet guld, som egentligen också är hans; och när han så lämnar guldet tillbaka får han i gengäld en bråkdel av det han först sålde för guldet.

Men bland arbetarna går sedan någon tid ett tal, att de skola köra bort sina herrar och som fordom leva och arbeta åt sig själva och varandra i broderlig gemenskap.

M. K.

Mannen med vårtan.

Översättning från engelskan av Bo.

Det var en gång en man, som hette Matski. En kväll då han var ute på väg från sitt arbete, började det störtregna. Han fick då syn på ett stort ihåligt träd, och kröp dit in för att skydda sig. Han var emellertid trött och sömning, och det dröjde ej länge förrän han slumrade in.

Vid midnatt vaknade han plötsligt. Han tyckte sig höra sång och spel, och då han nyfiken kröp ut ur sitt gömställe, såg han framför sig på den månbelysta ängen hundratals små varelser, som i sina lätta klänningar trädde dansen med liv och lust. Matski stod stum och förvånad. Han vågade ej röra en lem av fruktan att störa de små älvorna. Då en av dem slutligen upptäckte honom, gick hon bort till honom och inbjöd honom att deltaga i dansen.

Matski kunde ej motstå hennes inbjudan. Hon log så vänligt och såg så mild ut, att Matski trots sin rädsla följde med henne. Snart var han

inne i dansen, och glömde sig kvar ända till dess dagen grydde.

Då första solstrålen syntes över trädkropparna, måste de små älvorna försvinna. Men innan de lämnade honom, sade de: »Vi tycka så bra om dig Matski! Du måste lova oss, att även nästa natt komma och dansa med oss.» Matski lovade detta, men älvorna ville för säkerhets skull taga något i pant, för att vara säkra på att han ej uteblev.

Matski hade till sin fästmöds stora sorg en stor brun vårta mitt på nässpetsen. Älvorna beslöt sig för att taga vårtan i pant, och Matski gjorde inga invändningar.

Då han kom hem berättade han sitt äventyr för sina grannar, och dessa lyckönskade honom att ha blivit av med sin fula vårta. En av Matskis grannar hette Fanju. Denne hade också en vårta mitt på näsan, och då han hörde Matskis berättelse, blev han avundsjuk och tänkte försöka bliva av med sin vårta på samma sätt som Matski.

Nästa natt begav han sig till det beskrivna trädet, kröp dit in, och väntade till midnatt. Älvorna kommo liksom förra natten. De började sjunga och dansa, och Fanju kröp ut ur trädet. Älvorna trodde honom vara deras gäst från förra natten, välkomnade honom och bjödo honom med i dansen.

Då dagen grydde och älvorna måste försvinna, sade de till honom: »Du är en god och trevlig kamrat, som håller dina löften, här får du igen din pant.» Älvan satte därpå Matskis stora bruna vårta intill Fanjus egen.

De små älvorna vinkade adjö åt honom, och försvunno så. Och Fanjus stod ensam och bedrövad kvar.

